

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Sibiului
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori neîncadrate se refuza — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un sir petit 10 Lei pentru o dată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Timpurile viitoare

Rareori s'a frământat omul atât de insistent cu întrebările asupra viitorului, cum se frământă azi. Spre ce orânduiri politice și sociale se îndreaptă istoria? Care va fi atitudinea omenirii de mâine față de marile probleme ale existenței, față de valorile de până acum ale vieții? Războiul actual e o neîndurăci clocnire între anumite ideologii în multe privințe radical contradictorii, iar unele egal de revoluționare. Va putea fi stărpită una din ele complet și va putea supraviețui în formă pură cealaltă? Sau va răsări din înfruntarea lor vreo ideologie nouă, ori vreo sinteză între cele ce se izbesc cu înverșunare?

Iată forma precizată a unora dintre întrebările cari chinuie azi pe fiecare, din cauze cari privesc situația lui concretă. Sunt întrebări existențiale, nu teoretice; fiecare simte că de răspunsul ce-l vor da evenimentele la aceste întrebări ale lui, îi atârână viața și moartea. Omului i se pare că cetește din textul pasiunilor și tensiunilor deslănțuite în acest război că într'un moment nu prea depărtat al viitorului s'ar putea produce o mare sdruncnătură a ordinii existente, o scufundare de teren care să despartă printr'o prăpastie ce va fi de ce-a fost. Au mai fost sfârșituri și începuturi de epocă în istorie. Dar totdeauna par'că trecerea s'a făcut ușor, pe nesimțite, în modificare și adaptare lentă a obișnuințelor în cari dormita omul ca într'un culcuș.

De astă dată însă par'că am simți că stăm în preajma unei răscruci care ar putea să fie foarte radicală.

Dar omul nu-și poate pune întrebări fără să le dea în acelaș moment și un anumit răspuns. El nu poate aștepta, cu răsuflarea oprită și cu capul gol de orice încercare de răspuns, senzația viitorului izbucnită ca un Deus ex machina. Omul e înzestrat cu judecată, iar viitorul e anunțat de anumite date ale prezentului. Judecata nu se poate opri de-a nu face legătura între aceste date prezente și viitor. Fără să pretindă că poate zăgăvi în amănunte înfățișarea ordinii viitoare sau exclude anumite surprize de date și de detalii, printr'o nepărtinitoare și generoasă privire a tuturor elementelor prezentului și printr'o dreaptă și nepătimăse desprindere a sensului lor, omul poate ghici liniile generale, de contur larg, ale orientărilor viitoare.

Și iată ce linii principale ar descoperi oricine din tabloul viitorului, făcând uz de metoda simplă și firească enunțată mai înainte.

1. Viitorul nu poate sta în nici un caz sub domnia absolută a concepției mecaniciste. Această concepție după ce-a fost depășită în fizică, unde a cunoscut cele mai frumoase succese și de unde a fost imprumutată

în toate celelalte domenii ale științei și ale vieții, a fost dovedită ca lipsită de orice fundament mai cu seamă în domeniul biologic și social.

În fizică atomul a fost disolvat în energii quantice, iar învățatul Heisenberg a stabilit așa zisul principiu al «relației indeterminate» (Unbestimmtheitsrelation), în baza căruia nu poate fi cunoscut niciodată un proces sau un fenomen în obiectivitatea lui, căci privirea lui de către om introduce totdeauna o modificare după intensitatea, după natura acestei priviri. Astfel niciodată nu se poate prevedea cu precizie desvoltarea viitoare a proceselor în ordinea microfizică. Dar modificările minime în ordinea microfizică se repercutează în proporții sporite pe planul macrofizic. Prin urmare nu există o cauzalitate rece, obiectivă, strict determinată cu anticipație nici măcar în domeniul fizicii. Factorul uman aduce un element însemnat, de modificări imprevizibile.

S'a tras din revoluționarea aceasta a fizicii concluzii la fel de revoluționare pentru toată mentalitatea umană din viitor, concluzii extrem de favorabile pentru politică, artă, etică și religie. (E interesantă în acest sens cartea profesorului de medicină H von Neergard, Die Aufgabe des 20. Jahrhunderts, Die Bedeutung der modernen Physik für die Biologie, Ethik, Politik, und Religion, Zürich 1941).

Noi subliniem în această legătură marea importanță pe care o câștigă factorul om. De unde în epoca mecanicistă, când se credea că totul se desfășoară după legi constante, de fier, omul era înglobat ca o piesă în mașinaria universală implacabilă și el însuși era considerat ca o mașină, viitorul va trebui să recunoască rolul privilegiat, exempt, al omului în raport cu ordinea naturii și puterea lui de-a determina această ordine. Omul nu e cu totul sub legi, ci legile stau într'o însemnată măsură ca o țesătură elastică sub puterea lui de influențare.

Prin urmare o doctrină politică de felul comunismului, care absoarbe pe om în imperiul unei ordini mecaniciste și al unui plan care trebuie să se realizeze cu necesitate absolută, este exclus de evidențele categorice cari sunt pe cale să pună stăpânire pe toată viziunea științifică a omenirii.

2. Dar mecanicismul depășit în fizică va trebui limitat mai ales în biologie. Medicina și biologia în general au început deja să se scuture de domnia mecanicii. Nu se mai caută să se explice întregul din adunarea cantitativă a părților, legate între ele prin legile generale, ci fiziologia și caracterul deosebit al fiecărui întreg viu, se explică dintr'un principiu al întregului. Forma (Ge-

stalt) individuală și caracteristică a unei unități este aceea care determină toate detaliile din cuprinsul ei, toată aplicarea specială a legilor generale.

Dar nu există numai unități individuale, ci și sociale. Acestea de asemenea nu se pot reduce una la alta și nu se pot constitui și explica prin măsurarea părților, prin metode cantitative și tehnice.

Ce rezultă din această lege de temelie a realității vii, în ordinea politică și socială? Timpul viitor nu va mai fi martorul doctrinelor internaționaliste, nu va mai asista la svârșirile primejdioase ale unor sisteme

politice și ideologice de-a uniformiza cu sila neamurile și de-a le face să înghită de-a gata toate ideile și formele de import.

Neamurile vor trebui să se definească dinăuntru ființii lor. Timpul viitor va fi veacul naționalismului dus în adâncime, dar manifestat și pe plan politic.

Dar cu tot atâta limpezime se desprind încă de pe acum și alte linii din configurația ideologică și politică a viitorului.

Indicații asupra lor vom încerca să dăm în alt număr.

D. STĂNILOAE

Mila Creștină

VIII. Educarea milei și organizarea milosteniei

Din felul cum avem să săvârșim milostenia, rezultă clar că mila trebuie să fie educată, iar milostenia bine organizată.

Simțământul milei trebuie să fie educat, luminat, normat și disciplinat de spirit, pentruca — ferit de rătăcire sau de sălbătăcire — să se manifesteze și practice demn și corect. Norma și puterea de educare și înobilare a acestui simțământ poate veni numai din sânul creștinismului. Norma moralei creștine este lumina de orientare, virtuțile creștine pârghia pe care se clădește, iar harul divin puterea de promovare și susținere a dinamismului milei. Norma morală creștină încadrează mila în ansamblul concepției creștine de viață și o plasează în inima creștinismului ca pe un mijloc ce duce la realizarea scopului ultim al omului: mântuirea și fericirea veșnică. Virtuțile creștine — în special cele teologice și cardinale — constituie bolta de orientare și susținere a milei, iar harul divin fecundează mila cu roua binecuvântării cerești ridicându-o pe culmi nebănuite și investindu-o cu puteri suprafirești. De aceea milostenia depunând o poate împlini numai creștinul adevărat, care — îngenunchiat la poalele cerului — se roagă fierbinte lui Dumnezeu să revarse din plin asupra lui harul iubirii de aproapele și al milostivirii.

Credința este lumina care menține mila mereu pe linia autentic creștină și o ridică în ochii noștri ca pe o îndatorire mereu actuală; nădejdea ține mereu încordată tensiunea omului spre țința ultimă și încrederea neștrămutată în dobândirea mijloacelor ce duc într'acolo și — în consecință — activează și viază și simțământul milei și mijloacele lui de manifestare practică; iubirea — sâmburele vieții creștine — este nu numai condiția esențială a milosteniei, ci și flacăra care alimentează și stimulează continuu simțământul milei.

Cât privește virtuțile cardinale, înțelepciunea (maica tuturor virtuților) este aceea care ordonă milei și o îndrumăza ce-i corect să facă după timp, loc și măsură; dreptatea îi ordonă să-și îplinească mai întâiu datoria și numai după aceea ceea ce-i mai mult decât atât; cumpătarea și curajul ajută milei să nu cadă pradă excesului de tristețe, care face sufletul descurajat și amărât, nici moliciunii, care nu poate suporta nici o privelește dureroasă și ar dori să cruțe cu orice preț pe aproapele și de durerea necesară, educatoare și izbăvitoare, — nici slăbiciunii, care se lasă înșelată și exploatată, pentrucă ea nu poate zice nu, care face răul obraznic și milostivirea de răs. Tradiția creștină din veacurile primare are cuvinte severe împotriva a atare «bunătate» superficială și ușuratică, precum și nejustificată. De aceea trebuie să dăm nu la întâmplare, ci rațional și controlat, în strictă conformitate cu glasul tradiției vechi creștine: «Milostenia să asude în mâinile tale, până ai cunoscut, cui trebuie să i-o dai!» Pentru aceea se cade a ne deprinde cu reculegere și liniște întru săvârșirea milosteniei, pentru a nu ne risipi puterile noastre spirituale și fizice fără folos, ceea ce constituie pericolul cel mai mare pentru toți miloșii. În fine, trebuie să nu deprindem cu «răsuflarea lungă», adică cu stăruința și statornicia credincioasă, o condiție indispensabilă pentru adevăratul milostiv; pe de altă parte, mila noastră nu trebuie să se reducă la o compătimire aparentă, concretizată într'un sentimentalism exprimat în potop de cuvinte bombastice și retorice; această atitudine este de fapt nu milostenie, ci purtare cu vorba și desamăgire pentru cei suferinzi și care poate să-i mănă pe aceștia până la disperare. Prin urmare, mult se cere simțământului de compătimire, până ce se purifică și coace în milă cu adevărat creștină. Educarea milei până a deveni creștină se face cu

multe sudori de trudă, dar toate sunt răsplătite de măreția și valoarea excepțională a milosteniei.

Trecând acum la organizarea milosteniei, observăm și subliniem faptul că în problema milei creștine nu organizarea, nu sistemul sau forma constituie în primul rând secretul reușitei depline, cum greșit socotește raționalismul organizatoric modern; dovadă despre aceasta avem faptul că în unele țări din Apus — deși organizarea ei s'a făcut în condițiuni optime — milostenia n'a dat roadele dorite. Pentru că mila creștină — fiind o problemă de duh și de iubire — nu se rezolvă numai prin formă și tehnică, ci mai ales prin spirit animat de jertfă și abnegație. Cu acestea nu voim să spunem nicicum că organizarea n'ar avea nici o importanță; dacă am socoti așa, atunci nu ne-am ocupa aici de ea în mod special. Modul ideal de organizare a milei creștine este menținerea echilibrului între sistem sau formă și între duh sau libertate și inițiativă spontană și sinceră. Forma de organizare trebuie, deci, să fie foarte abilită și să tindă la crearea unui mediu adecvat duhului, care să poată respira liber și nestânjenit. Căci numai atunci actul de milostenie are valoare deplină. Oricât s'ar părea de anevoios acest sistem, el este posibil și cel mai ideal și s'a realizat deplin de către creștinii primelor veacuri: «Fiecare credincios depune o mică cotizație la lună odată sau când voește și numai cât voește și numai dacă poate. Căci nimeni nu este silit, ci dă de bună voie. Aceste depuneri alcătuiesc un fel de tezaur al iubirii de aproapele». (Tertulian, Apologeticus). Iată chipul ideal al organizării milosteniei concretizat în faptă. Taina înfăptuirii lui? — Comunitarismul și solidarismul întru desăvârșire dragoste al primilor creștini!

Pentru că aici e vorba de organizarea milosteniei în cadre sociale largi, socotim că i necesar să arătăm mai întâi care-i justificarea legitimă a milei publice. Mila publică se întemeiază pe următoarele împrejurări și considerente juste: 1. Condițiile moderne ale vieții care — cu toată tehnica și civilizația — au adus cu sine, mai ales în țările industriale, lipsuri incommensurabile; 2. Prin însuși sensul și definiția sa, mila creștină constituie o problemă de interes public prin excelență și statul — prin însăși definiția sa și scopul său primordial — are datoria de a promova binele comun; 3. Mila publică e o obligație ce rezultă din spiritul autentic al dreptății sociale, care se cuprinde și în normele naturale ale dreptății sociale, așa încât practicarea ei tinde la realizarea dreptății sociale în cel mai plin înțeles al cuvântului. Nu-i vorba aici de o dreptate socială dură sau austeră, cum este dreptatea distributivă, care impune statului obligația de a acorda membrilor săi participare la bunurile publice potrivit prestațiilor și meritelor pentru binele comun; ci-i vorba de o dreptate inspirată și încălzită de iubire, care vrea să facă din fiecare comunitate statală un mediu cât mai prielnic pentru pregătirea omului conform țintei sale supreme: mântuirea și fericirea veșnică; 4. Milostenia este o necesitate socială și ca atare împlinirea ei constituie un element ce face parte integrantă din prosperitatea publică, pe care statul e dator s'o promoveze, având totodată obligația de a asigura membrilor săi o existență omenească demnă de om; 5. În fine, cu referire specială la statul nostru adăugăm: a) tradiția lui de stat creștin prin excelență, b) datoria lui de a se menține pe linia tradiției părinților, cari au făcut din țara lor o adevărată «cetate a milei» și c) însușirea lui de stat ortodox îi impune datoria morală de a colabura activ cu Biserica neamului în mod efectiv

prin contribuții materiale, Biserica fiind văduvită de posibilități materiale ample prin secularizarea averilor ei din veacul trecut.

La toate aceste împrejurări și considerente, se adaugă situația specială de cumplit război, care a intensificat în mod înspăimântător mizeria umană. Oricât mister ar învălui problema răului în lume, cât privește războiul știm că acesta-i un rău necesar și consecința a păcatului. Solidarismul păcatului ne duce în mod firesc la ideea că toți purtăm vina acestui rău și, deci, toți trebuie să-i simțim povara și nu numai unii. Pe de altă parte, solidarismul la bine ne

impune obligația morală ca toți să contribuim — într-o oarecare formă — la apărarea pământului strămoșesc și la promovarea existenței neamului din care facem parte. Concluzia: Toți Românii trebuie să ne jertfim pentru refacerea neamului sub toate laturile ei.

Având la cărmă sa bărbați destoinici și pătrunși până în adâncul inimii lor de cugetul și simțământul cu adevărat creștinesc și românesc. Statul nostru face prin, «Consiliul de Patronaj» adevărate minuni de milostenie publică adaptată la împrejurările speciale de război.

(Va urma).

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Legea de desființare a sectelor

MINISTERUL CULTURII NAȚIONALE ȘI AL CULTELOR

Legea Nr. 927

„ANTONESCU

MAREȘAL AL ROMÂNIEI

și

CONDUCĂTORUL STATULUI”

Asupra raportului dlui ministru secretar de Stat la Departamentul Culturii Naționale și al Cultelor cu Nr. 68.580 din 1942.

În baza dispozițiilor decretelor-legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940,

Am decretat și decretăm:

DECRET-LEGE

pentru modificarea și abrogarea unor dispozițiuni din legea pentru regimul general al cultelor

„Art. I. Articolul 24 din legea pentru regimul general al Cultelor din 22 Aprilie 1928, cu modificarea din 3 August 1929, se modifică după cum urmează:

Art. 24. Asociațiile religioase (sectele), pot fi autorizate să funcționeze de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în condițiile fixate prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Autorizația acordată este revocabilă. Retragera autorizației nu trebuie motivată, aceasta considerându-se act de guvernământ”.

Art. II. Asociațiile religioase (sectele) existente, de drept sau de fapt, sunt și rămân desființate.

Art. III. Bunurile imobile înscrise în cartea funduară sau în registrele de transcripțiuni ale tribunalelor din Țară, pe numele uneia din asociațiile religioase (sectele) desființate, precum și fondurile împreună cu arhiva acestor asociații, trec de drept în patrimoniul Statului.

Trimiterea Statului, prin Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în posesia bunurilor arătate în acest articol, se face pe cale de ordonanță președințială a tribunalului localului, dată conform art. 66 bis, din Codul de procedură civilă.

Art. IV. Dispozițiile art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor se abrogă.

Dat în București la 28 Decembrie 1942,

ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

Ministrul culturii naționale
și al cultelor.

Prof. I. Petrovici

Nr. 3792

Raportul dlui ministru al culturii naționale și al cultelor către dl Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului.

Domnule Mareșal,

Problema asociațiilor și sectelor religioase din România începe să intereseze pe o scară mai întinsă organele de conducere ale Statului român, cu începerea dela 1919, adică după alipirea provinciilor românești.

Ca urmare a tratatului minorităților impus de războiul din 1914—1918, un curent de libertate exagerată și de anarhie spi-

rituală și-a putut deschide drum în toate sectoarele vieții noastre publice, amenințând însăși ființa Neamului.

Religia constituie pentru poporul românesc un factor social și național, a cărui permanență a fost verificată și confirmată prin toate actele, de care se leagă indisolubil trecutul nostru istoric.

Prezența unor asociații și secte religioase, a căror doctrină și ritual nu se încadrează în ideologia acestui Neam, creează un pericol continuu, nu numai în raporturile cu biserica dominantă, dar chiar din punct de vedere național și de Stat.

În general, aceste secte, denumite și asociații religioase, interzise sau autorizate să funcționeze în prezent (*baptiștii, adventiștii și creștinii după evanghelie*), sunt de origine străină, transplantate în țara noastră prin acțiunea de prozelitism desfășurată pe plan internațional de aceia care întesc disolvarea unității noastre naționale, ce are la bază integritatea credinței strămoșești, identificată cu însăși rațiunea de viață a românismului.

Sectele s'au putut desvolta, grație toleranței religioase excesive în trecut a Statului, care socotea că simpla activitate pastorală a reprezentanților Bisericii ortodoxe, sprijinită pe virtuțile morale și pe tradiția poporului, va fi suficientă pentru paralizarea efectelor nefaste ale prozelitismului subversiv condus în chip abil de către sectanți și adepții lor.

Sectele au fost încurajate în acțiunea lor de propagandă ilicită și de ajutoarele în bani, pe care le-au primit dela centralele lor internaționale.

Baptiștii și adventiștii au fost susținuți de către guvernele Statelor Unite și Angliei, precum și de presa acestor țări, care prin diferite broșuri și reviste au comentat tratamentul inchiștorial aplicat în România membrilor acestor asociații religioase.

Ceea ce este mai semnificativ și simptomatic în această chestiune, este constatarea dureroasă, că sectanții menționați, care apelează la concursul sprijinului unor puteri străine, fac parte din comunitatea etnică românească, cum de exemplu sunt în majoritate baptiștii și adventiștii.

Rândurile sectanților s'au mărit prin dizidențele frecvente făcute printre credincioșii ortodocși, ceea ce fixează și mai precis scopul real politic urmărit de aceste formațiuni religioase eretice, care sub masca adoptării unei discipline proprii bisericești, încearcă să submineze coeziunea și unitatea morală și națională a Statului, ce nu poate fi despărțit de Biserica strămoșească, lucru adevărat cu prisosință și cu prilejul actualului război, sfânt și desrobitor.

Din informațiile oficiale primite, bazate pe cercetări și documente, rezultă că atât baptiștii cât și adventiștii, în afară de restul sectanților, nu admit în principiu războiul, povățuind pe adepții lor să nu participe la lupta ce se dă astăzi tocmai pentru salvarea existenței poporului românesc.

Din rapoartele organelor Jandarmiei din Basarabia, s'a putut vedea că sub

ocupația sovietică asociațiunile religioase arătate, și sectele în general, s'au bucurat de un regim de favoare, întrucât propaganda ideilor lor ușura într-o mare măsură difuzarea principiilor comuniste constituind un mediu propice pentru dezvoltarea anarhiei.

Predicatorii baptiști din Basarabia au primit însărcinări importante dela sovietici, casele de rugăciuni baptiste servind în același timp și pentru cluburile bolșevice.

De asemenea administrația sovietică a permis acțiunea sectelor, plătind chiar predicatorilor anumite retribuțiuni fixe lunare.

În împrejurările excepționale, dictate de conjunctura politică mondială, Statul Român este în drept a lua măsuri urgente pentru apărarea unității sale sufletești, a cărei destrămare încearcă s'o provoace diferite asociații religioase (baptiști și adventiști) având adesea ca aliați coreligionari supuși unor State cu care suntem în stare de război.

Asociațiile și sectele religioase existente în România trebuiesc să dispară, ele fiind focare de răsmeriță, paravane de desolidarizare națională și pe deasupra complet eterogene față cu noua structură a Statului Român național și totalitar.

Pentru remedierea stădi de lucruri semnalată mai sus, am socotit oportun să întocmesc alăturatul proiect de decret-lege, abrogând art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor, text ce menținea drepturile comunității baptiste acordate pe baza legii maghiare din 1895. Libertatea, acordată baptismului în Transilvania, a coincis cu obiectivele guvernelor ungare, care aveau tot interesul să provoace scizuni și dezertări în rândurile ortodoxilor care alcătuiau piatra de rezistență națională împotriva acțiunii de magharizare a elementului autohton românesc.

Am fost nevoit să înlocuiesc prin acest proiect și art. 24 din legea Cultelor, care reglementează funcționarea asociațiilor religioase, nefiind prudent a lăsa Ministerul posibilitatea ca, pe cale de apreciere, să îngaduiască perpetuarea asociațiilor care s'au dovedit potrivnice siguranței interne a Statului, ce trebuie să rămână intactă pentru obținerea victoriei finale.

Ținând însă seamă că legea persoanelor juridice din 1924 admite constituirii de asociații cu caracter și scop religios, am mai prevăzut în proiect facultatea Ministerului de a autoriza asociațiuni religioase.

Am simplificat însă, pentru considerațiuni de interes superior de Stat, procedul legal al revocării autorizațiilor eliberate.

Retragerile autorizațiilor au fost caracterizate ca acte de guvernământ spre a nu fi supuse censurii Contenciosului administrativ, procedură care ar îngreuna libertatea de acțiune pe care Statul este dator s'o aibe în timpurile de față.

Ca o consecință firească a desființării asociațiilor și sectelor religioase, am trecut în proiect și principiul incorporării bunurilor acestora în patrimoniul Statului, prin intermediul justiției, în vederea evitării unor eventuale erori sau abuzuri în dauna terților proprietari care nu intră în prevederile legii.

Pentru motivele expuse mai sus, și în conformitate cu dispozițiile decretelor-legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940, avem onoarea a vă supune pentru aprobarea și semnătura Domniei Voastre alăturatul proiect de decret-lege pentru modificarea și abrogarea unor dispozițiuni din legea pentru regimul general al Cultelor.

Primiți, vă rugăm, Domnule Mareșal, asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

Ministrul culturii naționale
și al cultelor
Prof. I. Petrovici

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

† Protopop Stavrofor Ion Goron

Dela Cluj ne vine vestea dureroasă și aproape de necrezut a morții Părintelui protopop stavrofor Ion Goron, unul dintre colaboratorii cei mai de nădejde ai P. S. Episcop Nicolae Colan. In eforturile supraomenești prin cari episcopia noastră ortodoxă din Cluj se străduiește, cu forțe împușinate, să alimenteze viața duhovnicească a fraților trecuți sub stăpânire străină, Păr. Ion Goron avea o parte impresionant de importantă. Deși pornit ceva mai târziu pe drumul îndeletnicirilor cărturărești și publicistice, devenise, prin munca și prin talentul său natural, un dibaci mănăitor de condei și un teolog care, în ultima vreme, surprindea tot mai mult prin vasta sa erudiție și prin cugetarea sa ce cobora în inima problemelor. Validându-se la început pe terenul predicii și al meditației prin trei volume publicate în colecția Cărțile Vieții dela Cluj («Tâlculiri», «Meditații la Evangheliile din Duminicile și sărbătorile de peste an», «Impărăția lui Dumnezeu»), în ultimul timp preocupările sale se concentraseră asupra problemelor de Apologetică pentru cari judecata sa dreaptă și sobră îl indicau în chip special. P. S. Episcop Nicolae Colan, preluându-i acesle însușiri, îl instituisese în ultimii ani profesor de Apologetică la Academia teologică, după ce mai mulți ani funcționase ca duhovnic al studenților. Cursul său de Apologetică, bătut la mașină, am avut norocul să l citesc și eu și mărturisesc că a fost pentru mine o fericită surpriză.

Publicarea lui ar umple un gol prea mult neumplut în teologia românească ce nu are încă un Curs de Apologetică complet, concis, de o desfășurare logică limpede și impecabilă și la carent cu informația, cu problemele și cu soluțiile cele mai noi ale acestei discipline, fără să epateze cu un aparat bibliografic ostentativ și adunat cu furca, ceea ce numai îngreunează lectura studenților.

Unele din temele Cursului au fost publicate cu adaptările de rigoare în numerele din urmă ale revistei «Viața Ilustrată», al cărei redactor devenise prin încrederea P. S. Episcop Nicolae Colan.

Deodată cu îndatoririle de profesor, Păr. prot. Ion Goron împlinea și pe acelea de consilier episcopesc, iar mai înainte fusese redactorul foii eparhiale «Renașterea». Moare în vârstă de abia 50 de ani.

A fost unul dintre stâlpii vieții bisericești și culturale a Românilor de peste granița îndoliată. Deși prin însușirile sale ar fi putut dobândi un loc

de cinste în oricare altă eparhie dacă s'ar fi refugiat, a preferat să stea la datorie, închinându și toate darurile și puterile sale de muncă acolo unde era mai multă lipsă. Din cununa care i se împletește la sfârșitul ostenețelor sale pământești nu poate lipsi această floare principală a recunoașterii iubirii sale adevărate de neam și a duhului de sacrificiu de care a dat dovadă.

Când neamul va căpăta răgazul să așeze în galeria de onoare chipurile celor ce i-au stat într'ajutor în momentele cele mai grele, efigia Păr. Ion Goron va ocupa un loc de cinste. Dumnezeu să-l odihnească în corturile dreptilor.

D. S.

Bibliografie

1. Ion Petrovici: Studii istorico-filosofice, Serie nouă, București 1943, Casa Școalelor, pg. 140, Lei 150.

Di Ion Petrovici reprezintă în filosofie o efigie clasică, atât prin calitățile de formă, cât și prin cele de fond ale scrisului Domniei Sale. În toate paginile Domniei Sale e o limpezime și o armonie cari sugerează liniile templelor antice și odihnitoarea lor frumusețe. E în fraza Domniei Sale un echilibru și un ritm molcom, o rotunjire pe care o simți ca pe o virtualitate ce se va realiza perfect dar fără grabă, îndată ce ai început s'o cetești.

Aceste însușiri fac ușoară și captivantă lectura scrisului Domniei Sale chiar când tratează probleme de înaltă și subtilă gândire filosofică.

Volumul pe care îl anunțăm, se prezintă și el cu aceste splendori de formă cari fac pe cetitor să nu-l mai lase din mână îndată ce a pus ochii pe prima pagină.

Filosoful român ne înfățișează în acest volum câteva figuri de gânditori francezi și germani, expunând aspectele principale ale sistemelor lor și manifestând punctul de vedere asupra problemelor respective. Descartes, Schleiermacher, Herbart, Schopenhauer, Emil Boutroux, Jean-Marie Guyau, Felix Ravaisson, Spengler, Fouillé și câteva teme filosofice nelegate de un singur nume de filosof, formează cuprinsul interesantului volum.

Calitățile de fond al acestor expuneri se îmbină desăvârșit cu cele de formă, vădind același cumpăt, aceeași măsură clasică ce procură o adevărată încântare pentru minte.

Nu întâlnim în judecata dlui Ion Petrovici asupra diferitelor filosofii și sisteme, atitudinile unilaterale și condamnările vehemente, pasiunea care în-

groaște anumite aspecte ale lucrurilor și anulează altele; din lectura volumului nu ieși înfierbântat de atitudini pro sau contra la cari te-ar fi silit să aderi solicitările arzătoare ale autorului. Domnia Sa găsește aproape în toate punctele de vedere ale filosofilor înfățișați un sâmbure de adevăr și știe să afle punți subterane de conciliere chiar între concepțiile cari par că se exclud.

Desfășurarea de judecăți și de idei din paginile volumului te cuprinde liniștit și te duce împăcat ca un val amplu, însă nesumplit.

Dar cu tot spiritul de înțelegere și de conciliere cu care judecă aproape fiecare sistem, concepția spiritualistă, apropiată creștinismului se simte trecând ca un fir roșu, central, prin țesătura de idei și atitudini, formând propriu zis alvia spre care îndrumă concilierea sistemelor filosofice. Tratănd morală nirvană a lui Schopenhauer de pildă află chiar în ideile filosofului german interpretări cari o fac apropiată moralei creștine. La Guyau de asemenea știe găsi punți cari îl apropie de creștinism, oricât de notorie este atitudinea antireligioasă a acestui filosof francez.

Lectura acestui volum, peste toate celelalte considerații, e o bună introducere în cunoașterea filosofilor tratați, prin claritatea cu care sunt prezentate și judecate ideile lor centrale.

Ea umple cu cinste un gol al literaturii noastre filosofice.

2. Același: Fulgurații filosofice și literare, București, Socec, Biblioteca pentru toți, pg. 352, preț 60 Lei.

E o altă culegere de eseuri ale dlui Ion Petrovici, cuprinzând în prima parte câteva interesante probleme filosofice, iar în a doua studii literare asupra unor scriitori dispăruți sau amintiri din cariera literară proprie sau despre scriitorii cu cari autorul a venit în contact personal.

Toate se cetesc cu o deosebită plăcere. Problemele filosofice tratate nu fac parte din rubrica solemnă a temelor obișnuite și rigide ale filosofiei de școală, ci sunt subiecte de discuție generală, mai degrabă motive cari parcă sunt date permanente spiritului nostru ca să și exercite și sporească în analiza lor puterile sale.

Dilematism și creație, despre originalitate, Prejudecată și Adevăr, Valorile desinteresate ale sufletului, Forme de vasalitate spirituală. Puterea și limitele tradiției, iată titlurile câtorva din subiectele primei părți a cărții, discutate cu aceeași înțelepciune și savoare socratică, cu aceeași largă înțelegere ce găsește tuturor formelor de viață ale spiritului o justificare.

Va trebui să revenim odată în mod special asupra conferinței „Creștinism și naționalitate”, ținută de dl Ion Petrovici la Soc. ort. a Femeilor române și publicată în acest volum.

Din partea literară remarcăm studiile și conferințele: Comemorarea lui Vasile Alexandri, Poezia filosofică la Eminescu, La centenarul lui Teodor Șerbănescu, N. Iorga orator, Liviu Rebreanu acamedician și mai ales cele două capitole de «Amintiri dela scriitorii întâlniți în viață: Th. Șerbănescu, Maiorescu, Caragiale, Iosif, Chendi, Haraiamb, Haraiamb Lecca, O. Goga, C. Stere, G. Ibrăileanu».

D. Ion Petrovici are darul de a sugera prin povestirea câtorva amănunte din viața scriitorilor amintiți, prin redarea câtorva fragmente de conversație, conturul personalității lor, atmosfera de viață și de preocupări în care trăiau.

Prin aceste studii și amintiri dl Ion Petrovici se dovedește din nou un fin analist și critic literar.

D. STĂNILOAE

*

Al. Gregorian: Țara Demiurgului Ed. Cugetarea, București 1942

Pentru acei privilegiați, care s'au împărtășit din seva spirituală a vigurosului ziar „Țara Demiurgului”, personalitatea dlui Al. Gregorian, directorul acestui ziar de autentică luptă naționalistă și afirmare creștină, se desprinde distinct și puternic conturată. Membru al generației eroice dela 1922, dl Al. Gregorian a surprins întotdeauna cu scrisul D-sale vibrând de fiorii unui cald patriotism, Aristocrat al gândului, D-sa și-a dăruit în permanență talentul și entuziasmul, cu o impresionantă dezinvoltură, problemelor ce angajau destinul neamului său în lume. Spiritualitatea timpurilor noi și-a găsit interpretul de cea mai subtilă sensibilitate în Dânsa.

Paginile cărții recent apărute, atât de sugestiv intitulată „Țara Demiurgului”, nu-l desmint ci dimpotrivă îi potențează prestigiul. Volumul de față se prezintă cu o înmănunchiere de articole, disparate ca temă și obiect, dar perfect unitare ca stil de gândire. Sunt aceste pagini, în care palpita un suflu de largă și profundă înțelegere pentru semnificația vremurilor eroice pe care le străbatem, o frescă, de o remarcabilă coeziune intrinsecă, a marelui revizor național, a marelui revoluționar actual, în care neamul întreg acționează pe liniile de permanență și de autenticitate românească, sub comandamentul unic al Marelui Antonescu. Dl Al. Gregorian nu este un simplu comentator al evenimentelor. D-sa caută sensurile profunde ale acestor evenimente, le privește prin prisma largă a istoriei și le judecă „sub specie aeternitatis”. Văzute din această perspectivă secundă, evenimentele capătă

Onorată adunare generală.

Am ajuns la sfârșitul expunerii noastre. Munca noastră — de data aceasta — a fost mai grea, ca în trecut, pentru că a trebuit să condensăm materialul alor trei ani de muncă și activitate în cadrele unui singur raport.

Am tratat sumar multe din problemele de pastorația obișnuită pentru motivul, că ele au fost lucrate mai pe larg în rapoartele noastre din anii precedenți. Dacă le-am amintit, o am făcut cu scopul, ca unele să se pună în discuție și să se completeze cu experiențele mai noi adaptate zilelor de astăzi.

Cucernici Părinți și frați! Sântem și astăzi încă în plin război. Nu putem prevedea nici sfârșitul, nici consecințele lui, bune sau rele. Ori care și ori cum ar fi ele însă, datorita noastră este să ne facem datorita integral, în limita puterilor și posibilităților noastre, pentru a ne merita locul de răspundere ce-l deținem.

Stăntul Apostol Pavel ne poruncește prin glasul său: „Răscumpărați vremea, căci zilele grele sunt”. Nici odată n'a fost lipsă de mai multă răvnă și abnegație pentru răscumpărarea vremii; mai mult ca ori când trebuie să ne punem în slujba Bisericii și a Neamului, iar în ceea ce privește atitudinea, comportarea noastră față

* FOIȘOARA *

Raportul general

despre activitatea preoțimii din cuprinsul Secției Sibiu a Asociației „A. Șaguna” a Clerului ort. român din Mitropolia Ardealului, pe anii 1939, 1940 și 1941, prezentat adunării generale, ținute în Sibiu, în 12 Noemvrie 1942

(Sfârșit)

Reuniunile de femei au activat și activează cu pricepere, dovedindu-se excelente colaboratoare ale Bisericii pentru educația religioasă-morală a femeilor, ocrotirea mamelor, și mai ales în timpurile de astăzi în opera de asistență caritativă. Cu reuniunea femeilor s'a strâns lăna, cu ele s'au făcut tricotațe pentru ajutorul de iarnă, s'au făcut cozonaci, daruri pentru ostași răniți, pentru cantinele școlare... etc...

Oastea Domnului este organizată în multe parohii sub conducerea preotului. S'au ținut adunări speciale cu ostași pentru adâncirea vieții spirituale, s'au înființat coruri ale Oștii, s'au organizat diferite întruniri pe centre mai mari, la care participă ostașii din comunele învecinate. La

cele mai multe întruniri mai mari, participă și un delegat din centru al Oștii Domnului, conducând misiunile aranjate de ostași. În foarte multe parohii a rulat filmul cu viața Mântuitorului, tot în cadrele adunărilor Oștii Domnului, dovedindu-se un excelent mijloc de propagandă religioasă.

Biserica noastră ortodoxă și slujitorii ei și-au făcut totdeauna și își fac și astăzi datorita integral față de interesele Statului român, servindu-le cu toată conștiințiozitatea și devotamentul; cu toate acestea atât Biserica, cât și slujitorii ei au avut mereu dușmani și defăimători și — durere — mai au și astăzi. Chemați și nechemati, se simt îndreptățiți să acuze și să moralizeze. Nu s'a întâmplat așa și în 1941. când pentru starea dezastruoasă în care a ajuns neamul românesc unii învinovăteau Biserica și slujitorii ei?... Nu mică n'a fost bucuria și satisfacția, când am cett înfierarea și spușberarea acestor acuzațiuni și învinuiri nedrepte în articolul „Precizări” din organul oficios al Mitropoliei noastre: „Telegraful Român”.

Preoțimea despărțământului Zarand, aflând de această întâmplare, a adresat I. P. S. Sale următoarea telegramă:

„Cu supunere filioasă Vă rugăm să primiți cele mai simțite mulțumiri pentru înfierarea plină de demnitate creștinească

și națională apărută în art. „Precizări” din Telegraful Român, a tuturor elementelor care au distrus sub diferite forme moralul poporului românesc, iar când efectele operii lor s'au dovedit dezastruoase pentru viața și siguranța Statului, pun vina în sarcina Bisericii și a preoțimii, căutând un țap ispășitor. În loc să vadă bârna în ochii lor, văd patul în ochii altora. În lupta ce o duceți pentru prestigiul Bisericii și al clerului, luptă grea dar necesară, preoțimea din Zarand este alături de I. P. Sf. Voastră și cu devotament și supunere va executa ordinele I. P. Sf. Voastre.

În numele clerului din Zarand
Protopop Ioan Indreiu

La care I. P. Sf. Sa a răspuns:

Rog împărtășii clerului nostru din protopopiatul Zarand, odată cu arhieresti binecuvântări, mulțumiri pentru sentimentele exprimate pentru apărarea prestigiului Bisericii și a slujitorilor ei față de denigrările răuvoitorilor. C. preoțime va dovedi alipirea față de noi și Biserica prin o cât mai vie și zelosă activitate pusă în slujba Bisericii și a Neamului spre a face să trăiască vii în sufletul poporului învățăturile Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos.

Sibiu, 24 Martie 1941.

Nicolae

Arhiepiscop și Mitropolit

reliefuri cu totul noi. Aceste gânduri ne domină atunci când dl. Al. Gregorian ne prezintă fulgerătoarea ascensiune în verticala destinului românesc, care s'a împlinit prin poruncile de fulger ale Cerului, sub comanda Marelui Antonescu, acest în vestit unic al destinului, acest cuminecat cu sufletul viu al neamului, acest ctitor de destin secular. Dl. Al. Gregorian a trăit intens, după propria D-săle mărturisire, toate dimensiunile dramei naționale din ultimile două decenii, când neamul românesc, pulverizat de ideologia măruntă, pendula în echivoc și agoniza dezonorat în subistorie. De aceea D-să încearcă bucurii maxime atunci când proiectează momentele înălțătoare ale destinului nostru actual, când neamul întreg, în plin proces de autodefinire, și-a regăsit certitudinile de viață, când athosul românesc este prezent în toată plenitudinea sa pe frontul istoriei, când conștiințele naționale, în unitate, se polarizează în jurul acestui nume cu dimensiuni de legendă: Mareșalul Ion Antonescu.

Un fluid cald și dinamic străbate scrisul dlui Al. Gregorian, scris din care iradiază un optimism robust și înviorător ce poate constitui o imensă sursă de regenerare morală și fortificare spirituală, mai ales pentru generațiile tinere, cărora le este dedicată această carte.

În zilele noastre, când tineretul are atâtea nevoie de o sănătoasă îndrumare pe linia ethosului național, cartea dlui Al. Gregorian, care sperăm că va avea o amplă rezonanță în rândul generației tinere, constituie un dar de cea mai înaltă valoare.

N. Modolu

Nr. 277—1943 Ep.

[3] 1—2

Publicațiune

Consiliul Arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, dă în întreținere fasonarea în ntâjnini și transportarea la Sibiu, a unei cantități de circa 950 m. steri lemne de foc, în parohia Nr. 3 al pădurii „Ciuhă”, situată în hotarul comunei Vurpăr.

Reflecții la această lucrare vor înainta oferte închise până la data de 1 Februarie 1943 la Consiliul Arhiepiscopesc ortodox în Sibiu, unde se pot vedea zilnic condițiile și se dau informațiuni.

Ofertele vor fi însoțite de garanție în sumă de Lei 100.000 — unasutămii — în numerar, cunoscând că oferte fără această garanție nu se primesc.

Consiliul Arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a alege liber dintre reflecții.

Consiliul Arhiepiscopesc

de rășbolul și vremurile grele de astăzi, credem potrivit a Vă propune, ca să ne însușim întru toate legământul făcut de preoțimea despărțământului Făgăraș, prin următoarele:

„Preoțimea își face mărturisirea conștiinței în fața sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, că se va dăruie integral tuturor cerințelor, pentru ca să biruim în acest rășbol. Ne jertfim avu-tul, munca și viața și asigurăm de devotamentul nostru pe M. Sa Regele Mihai I, pe Conducătorul Statului, Ioan Antonescu și în cea mai cucernică obediență față cu I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, v'om îndeplini tot ce ni se cere, având înalta conștiință că ne slujim Bisericii și Națiunea, deci pe bunul Dumnezeu. Nimeni și nimic nu ne va putea înstreina de slujirea acestui adevărat sfânt ideal”.

După toate acestea, rugăm onor. adunare generală, să binevoiască a lua cu aprobare la cunoștință prezentul raport general, a-l supune discuțiilor, a-i semna eventualele lipsuri și a se pronunța asupra lui.

Sibiu, la 12 Noemvrie 1942.

E. Cloran
Președinte

Prot. Ioan Bănda
Secretar

Redactor responsabil: Prof. Dr. D. Stăniloae

INFORMAȚIUNI

Pentru Palatul Invalizilor Asociațiunea culturală „Astra”, Sibiu, a subscris suma de 50.000 lei. În acelaș timp Comitetul central al Asociațiunii roagă despărțământele județene, deplasă și cercurile culturale, să contribuie cu obolul lor, și mai ales să organizeze serbări, gezători și conferințe, al căror venit să fie destinat Palatului Invalizilor. Sumele realizate se vor înainta pe adresa: Palatul Invalizilor, București, str. General Angelescu Nr. 140. Orce contribuție, fie cât de modestă, va fi binevenită.

Parastas. Împlinindu-se doi ani dela trecerea la cele eterne a Amaliei Băltărețu, soția cunoscutului avocat sibian, dl. Nicolae Băltărețu, familia defunctei a orânduit Duminecă, în 10 l. c., slujirea unui parastas în catedrala mitropolitană din Sibiu. La această slujbă de pomenire au asistat, afară de membrii familiei și rudeniile, numeroși stimatori ai regretatei dispărute.

Se reintroduc, pe data de 15 Ianuar 1943, autorizațiile de călătorie pe C. F. R. În orașele capitale de județ autorizațiile vor fi eliberate de chestorii și șefii de poliție pentru locuitorii de pe raza orașului. La controlul în trenuri, călătorul e obligat a prezenta: carnet de identitate (sau buletinul dela biroul populației) cu fotografie, autorizația de călătorie și biletul de tren.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 17 Ianuarie 1943, servesc: prof. Mih. Neagu, prof. Aurel Nanu și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: prof. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Cornel Dascăl.

Nr. 13.147—942

[2] 1—1

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 19 Ianuarie 1943, la ora 10 a. m., în localul acestui Minister Dir. P. P. J. și în localul Inspectoratului Silvic Sibiu, str. 10 Mai Nr. 51, se va vinde spre exploatare, prin licitație publică cu oferte închise, materialul lemnos de pe suprafața de 8,58 ha, conținând 569 arbori esență stejar și 1,126 carpeni, cu un volum de 728 m. c. lemn de lucru de stejar și 588 m. c. lemn de foc din pădurea „Dealul Cărcelului” proprietatea Bisericii ort. rom. din comuna Bunești jud. Târnava mare.

Vânzarea se va face cu respectarea art. 88—110 din legea cont. publice publicată în Monit. Ofic. Nr. 167 din 31 Iulie 1929, regulamentului Oficiului Central de licitație, publicat în Monit. Ofic. Nr. 1 din 1 Ianuarie 1930, art. 167—168 din legea Cooperăției, Normelor generale de ținerea licitațiilor publicate în Monit. Ofic. Nr. 167 din 1931 și 127 din 1934, condițiilor generale de exploatarea pădurilor Statului publicate în Monit. Ofic. Nr. 106 din 1912, completate cu condițiile speciale de care amatorii pot lua cunoștință la acest Minister, la direcția Pădurilor Persoanelor juridice și la Inspectoratul Silvic din Sibiu și la Ocolul Silvic din comuna Rupea, jud. Târnava Mare.

Garanția provizorie este de 64.000.

Oferte telegrafice, telefonice, condiționale, netimbrate, nesigilate sau supraoferte nu se primesc.

În caz de lipsă de concurenți, licitația următoare se va ține la 29 Ianu-

arie 1943 în aceleași condițiuni și fără altă publicație.

Șeful insp. Silvic Sibiu:

p. Ministru:

s. s. Indescifrabil

Pentru conf. cu orig.:

Pr. Dumitru Bălăscuță

[1] 1—1

Edict de licitație Publică

Potrivit deciziunii Consiliului adunării parohiale din Târnăvița din 20 Decemvrie 1942, în conformitate cu adresa P. V. Consiliu Arhiepiscopesc de Alba Iulia și Sibiu Nr. 8927—941, se publică concurs de licitație cu oferte închise pentru vânzarea materialului lemnos din pădurea bisericii 9 jug. 350 st. p. stejar, cer, carpen, lemne de foc și construcție, stâlpi de telegraf evaluate în total la 1000 m. cub.

Pădurea este situată la 2½ km. dela gara de încărcare Brănișca.

Cei interesați își vor înainta ofertele sigilate la oficiul parohial din Târnăvița până în 7 Februarie 1943, iar licitația se va ține în 14 Februarie 1943, la oficiul parohial unde se va depune un vadiu de 50.000 lei și se vor vedea și condițiile de licitație. Dela oficiul Parohial ortodox român.

Târnăvița, la 7 Ianuarie 1943.

Preot Ioanichie Opreanu
paroh

Miron Păcuraru
epitrop cassier

Văzut: Oficiul protopopesc ort. român.

Iuliu Josanu
protopop

Nr. 507—1942

110 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Stănița de Jos, din protopopiatul Zarand, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile:

1. Salar dela Stat.
2. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare și de încuviințarea de candidare a Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta Oficiului protopopesc al Zarandului Brad în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu prealabila încuviințare a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Brad, la 18 Decemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Zarandului Brad.

Ioan Indreiu
protopop

Nr. 456—1942 Prot.

107 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Lupșa, protopopiatul Oltu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială în edificare, ridicată în roșu.
3. Pământ în folosința preotului, 8 jugăre fânaș, 8201 m² grădină și 9 jugăre pădure.
4. Câte jumătate măsură — 1 decaltru — bucate, jumătate grâu și jumătate porumb, de fiecare familie.
5. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta în termen Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, Consiliul parohial renunțând la dreptul de alegere, întregirea parohiei se face prin numire de către Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu.

Oficiul protopopesc ortodox român al Oltului, în înțelegere cu consiliul parohial din Lupșa.

Șercaia, la 7 Decemvrie 1942.

Pr. Chirion Marcu
adm. protopopesc

Nr. 283—1942

[111] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Lepindea, din prot. Târnavei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile sânt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială cu 5 încăperi, precum și toate dependențele necesare gospodăriei, în stare foarte bună.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător și fânaș.
4. Pădure în folosința preotului, 3 jugăre.
5. Folosința cimitirului.
6. Stola obișnuită.
7. O zi de lucru dela fiecare familie.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc al Târnavei cu toate documentele reglementare, inclusiv autorizația de candidare.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu prealabila încuviințare a oficiului protopopesc.

Târnăveni, la 5 Dec. 1942.

În conțelegere cu Consiliul parohial:

Gheorghe Oprean
protopop

AVIZ

La Librăria Arhidiecezană din Sibiu, se află de vânzare

TABLOUL

I. P. S. Sale Arhiepiscopului și Mitropolitului

Dr. Nicolae Bălan

mărimea 57×30 cm. Lei 100.—

TABLOUL

Arhiepiscopului și Mitropolitului

Andreiu Șaguna

mărimea 57×30 cm. Lei 100.—

Ambele Tablouri sunt artistic executate și potrivite pentru birourile On. Oficii protopopești și parohiale. Comandele se tac trimițând prețul plus spesele postale Lei 60.— și se expediază franco recomandat. Contra ramburs nu se trimite

Nr. 596—1942

106 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Pânc cu filia Seliște, din protopopiatul Dobra, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Folosirea sesiunii parohiale de 19 jugăre, teren arabil și fânaș.
3. Lemne de foc din pădurea comunală nelimitat.
4. Stola obișnuită în protopopiat.
5. Birul preotesc în cucuruz nesfârșit, 2 măsuri.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrei, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea Oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare, în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dobra, la 29 Noemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Dobrei, în înțelegere cu consiliul parohial din Pânc.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane